

gjøre. Det er og bliver ſelvfølgeſig altid en Skjønſag, hvor lang eller hvor kort man vil gjøre en ſaadan Friſt, og det henhører til de Ting, man aldrig vil blive enig om; Nogle ville altid finde, at den bør være noget længere, Andre, at den bør være noget kortere. — I § 27 i ſamme Kapitel er der gjort en Forandring, beſtaaende i, at Paragrafen, ſom oprindeligt lod ſaaledes: „Derſom Skyldneren i det ſidſte Aar førend Konkursens Begyndelſe har anvendt et efter hans Formueſtilſtand uforholdsmæssig ſtort Beløb til Stiftelſe af Livrente, Overlevelſesrente, Livsforſikring eller lignende Indtægt for ſig ſelv eller ſom Gave til Andre, kan Boet gjøre den Ret gjældende til at fordrø Opløſning af Kontrakten og Dpgjørelſe, ſom Skyldneren ſelv kunde benytte, ſaaſremt herved kan erhverves en Indtægt for Boet.“, er i Folkethinget forandret til at lyde ſaaledes: „Derſom Skyldneren i det ſidſte Aar førend Konkursens Begyndelſe har anvendt et efter hans Formueſtilſtand uforholdsmæssig ſtort Beløb til Stiftelſe af Livrente, Overlevelſesrente, Livsforſikring eller lignende Indtægt for ſig ſelv, ſin Ugtefælle eller ſine Livsarvinger, eller ſom Gave til Andre, kan Boet — forſaavidt en Gave er ydet til Andre dog kun under den i § 26 angivne Forudſætning — gjøre den Ret gjældende til at fordrø Opløſning af Kontrakten og Dpgjørelſe, ſom Skyldneren ſelv kunde benytte, ſaaſremt herved kan erhverves en Indtægt for Boet.“ Menningen med denne Forandring er den, at forſaavidt Skyldneren har anvendt et ſaadant Beløb til Gavn for Andre, da ſkal Kontrakten ikke kunne opløſes undtagen under de Betingelſer, hvorunder overhovedet Gaver til Andre ſkulle gaa tilbage. Diſſe Betingelſer findes i § 26, og den vigtigſte af dem er jo Modtagerens Kundſkab eller Formodning om Skyldnerens Inſolvents. Det er det, man har villet indføre i § 27 og gjøre anvendeligt, hvor Erhvervelſen af en ſaadan Indtægt ſtete ſom Gave til Andre, hvorimod der ingen Grund er til at gjøre dette Synſpønk gjældende, naar Erhvervelſen er til Fordel eller Indtægt for Skyldneren ſelv, og heller ikke, naar den er til Fordel for hans Ugtefælle eller Livsarvin-

ger, idet iſølge § 28 alle Gaver til diſſe nærſtaaende Perſoner kunne kaldes tilbage, ſelv om de Paagjældende ved Modtagelſen af Gaven ikke have været vidende om Skyldnerens Inſolvents. Den ſtete Forandring i § 27 finde vi egentlig ikke ſtemmende med Paragrafens Tanke, men vi erkjende, at der ikke kan være nogen Betænkeliſhed ved den, og den hele Sag har med Henſyn til den praktiſke Anvendelſe ſaa overordentlig Lidt at betyde, at vi ikke paa dette Punkt have fundet Anledning til at tilraade at fravige Folkethingets Beſlutning. — Dernæſt er der foregaaet en Forandring i § 44. Denne Paragraf handler, ſom det vil erindres, om den Ret, man har lige over for Handlende og dermed i Klaffeſtaaende Perſoner, til at erklære dem fallit, naar de ikke efter at være opfordrede ved Notarius til at betale uimodsagt eller bevist forſalden Gjæld have gjort dette inden en vis Tid. Denne Tid var i vort Forſlag ſat til fire Uger, ſaaledes at de alſaa førſt kunde erklæres fallit, naar de lode en Tid af fire Uger hengaa efter den notarielle Maning uden at klare for ſig. Denne Friſt er i det andet Thing bleven affortet til 14 Dage. Der har fra en enkelt Side i Landsthingsudvalget været megen Betænkeliſhed ved at gaa ind herpaa, idet det er gjort gjældende, at det navnlig for mindre Handlende i Provindſerne, der ikke have ſaadanne Kreditmidler og Reſſourcer til deres Naadighed ſom de Handlende i Kjøbenhavn eller de ſtorre Byer, var en meget haard Beſtemmelſe, at de ſkulde gaa fallit, naar de ikke inden 14 Dage kunde klare for ſig. Udvalget i ſin Helhed har dog ikke troet at burde tillægge diſſe Betænkeliſheder nogen afgjørende Vægt. Eigeſom Regjeringens Forſlag oprindeligt havde en kortere Friſt, ſaaledes maa vi ogſaa her gjøre den ſamme Betragtning gjældende, ſom jeg for anførte, nemlig, at det altid er og bliver en Skjønſag, hvor lang en ſaadan Termin bør være, og at man ikke altid kan gjøre Regning paa at ſaae Andre til at erkjende, at netop den Termin, man ſelv har foreſlaaet, bør bibeholdes ſom den endelige. Derfor have vi ment, at der heller ikke paa dette Punkt var Anledning til at reiſe nogen